Suveranitatea fără libertate e o amăgire

Aceasta e partea a treia a comentariului pe larg prilejuit de ultimele alegeri prezidențiale.

- partea I: Magia dispariției comunismului și a dreptei
- partea a II-a: Semnificația ratată a ultimelor alegeri

În articolele precedente am vorbit despre temele care au polarizat rundele anterioare de alegeri. Tema anti-comunismului a mobilizat în primul deceniu într-o direcție firească a liberalizării și a unei dorite reconectări cu lumea vestică. Dar a umbrit alte fenomene importante, nedorite, ca: distrugerea industriei, înstrăinarea unor resurse unice, declinul unor clase sociale împinse să emigreze, cedarea unor atribute ale suveranității de stat, marasmul educației și multe schimbări de ordin cultural.

Tema anti-corupției a preluat ștafeta emoțională într-o societate în care astfel de nemulțumiri se acumulau mocnit. Ea a fost pretextul pentru creșterea influenței Noii Securități, implicată în justiție și presă, care a mutat centrul de greutate de la politicieni la tehnocrații statului paralel. Curățenia generală era absolut necesară și populară, dar venea de asemenea cu alte efecte adverse, prin totala înfeudare a statului către forțe externe, care pilotau aceste structuri.

Se vedeau semnele unei treceri la un altfel de aranjament decât cel al unei democrații reprezentative, cerută de Revoluție. Măsurile economice nu se discutau, pentru că le dictau experții FMI, Băncii Mondiale sau UE. Domeniul monetar-bancar, „independent” de stat, nici nu se punea problema… Deciziile justiției nu se discutau, în numele separației puterilor în stat. Se vorbea în șoaptă de cine urma să fie scos din politică de stăpânii cătușelor și stenogramelor de filaj. Deciziile de politică externă și de organizare a societății nu se discutau, pentru că decurgeau din afilierea geopolitică. Dar totul părea pentru o cauză bună. Nimeni nu se întreba: ce mai rămânea de discutat într-un cadru deja decis de experții tehnocrați ai fiecărui domeniu și consilierii lor străini!?

De peste un deceniu, avangarda fostului electorat de dreapta a fost capturată de **o mișcare aliniată cu stânga occidentală** progresistă și globalistă. Inițial, a luat forma unei mișcări de stradă, similară revoluțiilor colorate instrumentate de USAID și de rețeaua de ONG-uri de tip Soros. Pretextul ecologist inițial al mișcării *„Uniți salvăm”* era insolit pentru societatea românească, dar la el vibrau și mulți naționaliști. Ulterior, mișcarea **#rezist** a devenit una virulentă anti-corupție, dar limitată doar la cea din sânul PSD. Și a început să aibă nuanțe tot mai radicale împotriva naționalismului, Bisericii Ortodoxe, conservatorismului, chiar împotriva bătrânilor în general.

Sociologic era expresia unui electorat tânăr, urban și cosmopolit, corporatist, din clasa de mijloc nou apărută. Pentru el a fost creat în laboratoarele statului paralel global **un partid „anti-sistem”: USR**. Care se opunea „sistemului” doar prin aceea că pretindea o occidentalizare încă mai accelerată, și schimbări de mentalitate mai drastice. Partidul condus inițial de ONG-istul **Nicușor Dan** aducea elemente radicale noi, precum conectarea cu revoluția sexuală LGBT, în derulare în Occident, și cultura anulării, în numele corectitudinii politice.

rocada

Noul vârf de lance al generației care se considera „de dreapta” pentru că avea aversiune față de PSD, avea în comun cu dreapta doar **neo-liberalismul economic**. Era o rocadă perfectă față de vechea dreaptă anti-comunistă de după 89, care fusese dominată de partide istorice. Cum ar fi cel conservator, care își spunea „țărănesc, creștin și democrat”. (Cuvinte ce ar stârni oroarea #reziștilor.) Sau cel **național** liberal, care avusese deviza *„Prin noi înșine!”*.

După ce ultimii supraviețuitori ai închisorilor comuniste se stinseseră, dreapta suferise o schimbare de sex politic. Toate temele ei erau acum importate de la ideologii marxismului cultural, adecvate unei **viitoare societăți multiculturale**, a granițelor deschise, care luptă împotriva discriminării minorităților de orice fel. Mitologia ei se baza pe narațiunea anti-fascistă occidentală de după al doilea război mondial, centrată pe tema exemplară a Holocaustului. Se împotrivește „patriarhatului” și etno-statului, de care crede că nu poate duce decât la nazism.

În cazul românesc, e doar împotriva comunismului de pe vremea lui Ceaușescu, pentru că era izolaționist, etatist, pudibond, pro-natalist și naționalist până la protocronism. Altfel, în afara acestor trăsături, care îl făceau incompatibil cu globalismul și cu noile moravuri, era ca și cum perioada comunistă s-ar fi evaporat. N-aveau o problemă în a recupera vechi comuniști din etapa internaționalistă, ca Mihai Șora, fost asistent al Annei Pauker. În schimb, vânau peste tot „legionari” unii morți demult prin închisori, dar neiertați pentru simpatiile din studenție. Sau unii imaginari, născuți în comunism, care auziseră noțiunea doar în filmele lui Sergiu Nicolaescu.

Local, i se adăuga o temă proprie tot din zona **luptei de clasă**, pentru că adepții acestui tip neo-liberal de dreaptă nutreau simpatii mai mari către corporațiile multinaționale și orice e occidental. În schimb, aveau un dispreț, dacă nu chiar aversiune față de asistații social, pensionarii știrbi care votau mereu greșit, muncitorime, țărani și provincialii din orașele mici (fiefuri PSD-iste ca Teleorman sau părți din Moldova și Oltenia) contra-puse centrelor universitare în ascensiune. (Motivul e o imitație a opoziției americane între California și „rednecks” din statele sudiste și Bible Belt.)

aceeași rețetă?

Era ușor de anticipat că o contra-reacție la acest program radical și provocator era inevitabilă. Întrebarea e dacă tot „sistemul” a fost cel pregătit și cu o pestriță ofertă „suveranistă”? În plină operațiune pandemică, intra neașteptat în parlament **partidul AUR** (din care s-au desprins și celelalte două partide, SOS și POT, și de care a fost alăturat și independentul Călin Georgescu). Atât finala anulată din decembrie, cât și cea rejucată în mai s-au dat între aceste poluri, marcând absența în premieră a unui candidat PSD și a centrului, în general.

A fost acest partid **o supapă pentru nemulțumiri** previzibile perfect justificate, inventat la fel ca USR? De astă dată nu pentru a accelera direcția stabilită, ci pentru a acoperi cu zgomote fără efect teme neesențiale și a continua programul marii înlocuiri de populație și raporturile de subordonare față de Occident. În acest caz, nu s-ar mai vorbi de un eșec, cât de o misiune îndeplinită.

Un eșec al opoziției de tip AUR a fost că **a redus lupta „anti-sistem”** la o banală rivalitate internă între partide. „Sistemul” în prezentarea rudimentară a lui Simion se limitează la alți politruci de la alte partide, gen Ciolacu, Ciucă, Iohannis. El nu răzbate nici către rolul serviciilor secrete, nici al puterilor străine dominante, eventual cu unele mențiuni pentru „Bruxelles”. E teza pe care pedalează de mulți ani aiuritoarele televiziuni „de știri”, care se învârt obsesiv în jurul unor astfel de personaje mărunte. Pe care (și când le critică) le impun ca unicele variante între care trebuie să te decizi.

Raportarea la șocul dictaturii pandemice i-a deosebit radical pe cei doi finaliști. Nicușor Dan e categoric **un adept al restricțiilor iraționale** aplicate populației la sfatul „experților”. E limpede,

că a rămas în nucleul celor pentru care libertatea nu face nici cât o ceapă degerată. Nu și-a revizuit perspectiva nici măcar cât alți politicieni de centru, care au devenit retrospectiv mai concesivi cu fostele „teorii ale conspirației”.

Față de pandemie, toți liderii curentului suveranist **s-au poziționat corect**, unii fiind chiar propulsați de protestele de atunci. Dar chiar și în acest subiect (retrospectiv favorabil), Simion reușește să rateze esențialul. Pentru că, de asemenea, îi lipsește perspectiva mai de ansamblu, încât să aducă în discuție un aspect mai grav decât restricțiile în sine: coordonarea supra-națională a întregii operațiuni și ușurința cu care normalitatea a fost suspendată de un veritabil comando care a monopolizat centrele de propagandă și decizie în atâtea țări. Acel mecanism șocant nu se scoate din uz doar printr-o schimbare de președinte.

S-ar putea merge chiar mai departe cu punerea în discuție a unei noi ordini mondiale, care simte nevoia să închidă bisericile în noaptea de Înviere. Sau care folosește festivități cu uriașă audiență ca Olimpiada sau Eurovision pentru procesiuni de-a dreptul satanice, care batjocoresc fie creștinismul, fie normalitatea și bunul simț. Dar să zicem că ne oprim la aspectele strict logistice ale organizării statelor. Adică acelea care răspund la întrebarea de bază a politicii: cine ar trebui să dețină puterea și în ce scop?

„lovitura de stat”

Altă împărțire clară era cea privitoare la anularea alegerilor, pe care suveraniștii o condamnă fără echivoc. Ceea ce îi înfățișează **mai democrați decât „europeniștii”**, care își justifică cenzura și represiunea absurd, tocmai prin nevoia de a apăra democrația. Dar și aici apar nuanțe neașteptate. Tandemul Georgescu-Simion **nu se referă niciodată** la decizia CCR din 5 octombrie 2024, de excludere din cursă a Dianei Șoșoacă. Deși actul a fost invocat ca izvor de drept de către BEC pentru excluderea lui Călin Georgescu de la rejucarea alegerilor, în martie 2025. Dacă Georgescu ar fi fost lăsat să câștige turul 2 cu Lasconi sau Simion ar fi câștigat finala cu Nicușor Dan, nici unul nici altul nu s-ar fi referit niciodată la acel „incident” și ar fi considerat democrația „restaurată” și triumfătoare.

Sigur **Diana Șoșoacă** e un personaj strident, cu multe ieșiri penibile, pe alocuri grotești, care alternează discursuri curajoase, argumentate inteligent și fără compromisuri, cu scene de prost gust. E complicat, stânjenitor și riscant să o aperi. Teoria mea e că inițial și ea (ca și restul liderilor suveraniști, Călin Georgescu, George Simion și Anamaria Gavrilă) a fost *„creată în laborator”* sau promovată insistent prin reclamă negativă ca opoziție controlată. Care să dea impresia unei alternative, pe care să o țină totuși sub un anumit prag prin felul ei de a fi. Sau poate a fost aleasă fără știrea ei, ca să ilustreze un naționalism de care să-ți fie rușine. Doar că, de la un punct încolo, a devenit incontrolabilă sau o variantă prea riscantă pentru sistem din motive ce țin de psihologia ei, sau pentru că a depășit niște linii roșii. Oricum ar sta lucrurile, nu despre persoana ei e vorba, ci de niște principii.

De ce e mai importantă intervenția CCR din octombrie decât cele ulterioare din decembrie și martie? Nu doar pentru că a fost cronologic prima, ci pentru că are atașate semnificații mai adânci, pe care „suveraniștii” se fac că nu le văd. Dacă o lovitură de stat s-a dat, prin capturarea puterii suverane a poporului de a-și hotărî soarta, ea se dăduse deja în octombrie, Deci cu greu mai putea fi dată încă o dată în lunile următoare, putând fi cel mult reconfirmată prin abuzuri ca anularea alegerilor deja ținute.

În motivația dată cu acea ocazie, judecătorii CCR îi imputau Dianei Șoșoacă o serie de **delicte de opinie**, care chipurile ar exclude pe cineva de la participarea în orice alegeri. Ele erau: criticarea apartenenței României la NATO și la Uniunea Europeană, precum și participarea la festivități publice organizate la Ambasada Rusiei. (Care funcționează legal în România, în virtutea relațiilor

diplomatice bilaterale.) Tot atunci erau folosite ca argumente para-juridice tăieturi din ziare, care ar fi susținut că lidera SOS ar fi avut opinii extremiste, anti-semite.

În motivația de la anularea turului 2, din decembrie 2024, CCR aducea alte inovații juridice grave, de astă dată în defavoarea lui **Călin Georgescu**. Cum ar fi: judecarea unei persoane în baza unor note secrete întocmite de agenții unor servicii de informații, neînsoțite de dovezi. E ceva ce nici măcar comuniștii nu făceau, pentru că nici atunci nu erau primite în instanță delațiunile de la Securitate. Ci deținuții erau bătuți și torturați ca să semneze declarații prin care fie depuneau mărturie contra altora în nume propriu, fie declarații prin care își recunoșteau vinovăția.

Tot atunci apărea ideea plină de potențial că un candidat poate fi exclus, **dacă electoratul a fost influențat** de media plătită, ajungând astfel să îl simpatizeze și să-l voteze. Dar candidatului Călin Georgescu în sine **încă nu i se reproșa nimic de ordin personal**, vreo opinie sau acțiune „extremistă". De unde se deducea că poziția oficială era că alegerile au fost viciate prin influența unui neprecizat „actor statal" pe TikTok. Dar, omul putea candida cu altă ocazie, dacă nu mai apărea acea intervenție.

Abia în motivațiile BEC și CCR din martie 2025 (când Călin Georgescu era împiedicat să ia parte la redisputarea alegerilor) apăreau justificări de cu totul altă natură. Mai exact, instituțiile invocau precedentul juridic al excluderii Dianei Șoșoacă în octombrie, coroborat cu un dosar deschis lui Georgescu (dar încă nejudecat, deci în care nu avea o condamnare).

Dosarul invocat pentru a-i „proba" extremismul lui Georgescu fusese deschis cu doar două săptămâni înainte, pe la sfârșitul lui februarie, și la acea dată l-am considerat o formă de relansare a candidaturii lui Georgescu. Pentru că n-avea cum să se poată judeca definitiv până la alegerile din mai, când ar fi devenit președinte și n-ar fi făcut decât să îl victimizeze prin niște acuze absurde. Într-adevăr, nu mi-am putut imagina că judecătorii CCR vor folosi un dosar încă neajuns să fie judecat ca un argument pentru propria lor sentință, două săptămâni mai târziu.

Așadar, abia în acest dosar Călin Georgescu era acuzat de lucruri teribile ca uneltirea împotriva ordinii constituționale, crearea unei organizații cu caracter fascist, rasist, xenofob, antisemit; și promovarea în public a cultului unor personalități condamnate pentru crime de război. Sunt **infracțiuni ale „noii normalități"** sau ale noului regim „hibrid" de democrație, care aduc amenințarea unor pedepse ca pentru cele mai odioase crime în serie: de până la 15, respectiv 25 de ani. Dosarul a fost completat în mai 2025, prin adăugarea încă unei acuze, că ar fi citat o sintagmă, pe care ar fi folosit-o și Corneliu Zelea Codreanu într-o pagină dintr-o carte obscură.

libertatea e baza politicii

Această succesiune de evenimente e de maximă importanță și trebuia să fie în miezul dezbaterii electorale recente. Mai ales prin absența lui George Simion de la dezbatere, ea n-a putut fi ținută în prim-plan, deși era proaspătă în memoria colectivă, dar selectivă. (E și ce i-a dublat totuși scorul, de la acel 16% la peste 40%, prin transferul dinspre Georgescu, Șoșoacă, Ponta și alții.)

Poziția lui Nicușor Dan a fost fără echivoc, de partea dictaturii oculte a CCR, sprijinită de servicii secrete. A fost o poziție mult mai inconștientă și mai gravă decât a Elenei Lasconi, care a deplâns totuși anularea alegerilor și a recunoscut precedentul ca periculos. Dimpotrivă, Nicușor Dan s-a declarat încântat în acea seară. Iar cu alte ocazii s-a pronunțat pentru mai multă cenzură prin invocarea *„războiului hibrid"* și pericolului *„știrilor false"*. Deci de la el n-avem ce aștepta bun, nu va restaura normalitatea democratică, ci va strânge șurubul cenzurii prin numirile pe care le va face în fruntea serviciilor secrete, în justiție și instituții precum CNA.

La fel, nu ne putem face iluzii **nici în privința votanților săi**, pentru care trucarea alegerilor prin astfel de intervenții a trecut ca un fenomen irelevant, dacă nu pozitiv. Iar aici e cazul să subliniem

o transformare importantă: fostul electorat „de dreapta” (care profesa convingeri liberale și democrate) a fost substituit de un electorat represiv, cu profilul stângii americane, care cere cenzură, intervenții dure ale serviciilor secrete și poliției, pedepse pentru adversarii de gândire, excludere din viața publică a celor cu care nu sunt de acord. Schizofrenia că ei încă se consideră democrați, deschiși la minte, liberali și toleranți, adepți ai noului și diversității, va mai continua o vreme, hrănită de o presă tot mai ruptă de realitate și neinteresată de adevăr.

Dar de ce nu valorifică suficient polul suveranist această temă a libertății!? Pentru că ratarea cea mare a venit de la această tabără, care nu a impus în dezbatere **semnificația mai adâncă a „loviturii de stat”**, de care vorbește. După intervenția CCR din octombrie 2024, discuția trebuia să fie: avem sau nu avem dreptul de a contesta apartenența României la NATO și UE? Sau sunt acestea „principii constituționale” bătute în piatră, cum pretind cei nouă judecători? Ar trebui excluși din spațiul public cei care caută să mențină relații cu alte țări decât cele din UE, SUA și Israel? Sau suntem datori să fim în război cu oricine consideră ele că le e rival? Avem voie să votăm politicieni care au opinii deranjante pentru alte etnii sau păreri ce deviază de la linia oficială asupra istoriei?

Acest gen de întrebări lipsește cu desăvârșire din preocupările politicienilor „suveraniști” și din mesajele preluate și multiplicate de numeroșii lor simpatizanți. Cum ar putea fi altfel, din moment ce ei nici măcar nu au luat act că a existat acea schimbare de regim politic prin decizia din octombrie 2024!?

Vreau să fiu înțeles corect: nu pretind că suveraniștii ar trebui să militeze pentru ieșirea din NATO și UE, sau că ar trebui să fie radicali în opiniile istorice și belicoși cu alte nații. N-au decât să susțină apartenența la acele organizații, dacă le consideră un avantaj pentru națiune. Pot fi prietenoși cu orice popor sau stat, din înclinație sau calcul. Dar ei trebuie să lupte pentru dreptul oricui de a le putea critica. Absența acelui drept ne confirmă statutul de colonie dependentă mental și total îngenuncheată.

La fel, nu pretind că un candidat suveranist trebuie să fie pro-rus, ca să fie considerat autentic. Dar nimeni nu ar trebui oprit să candideze dacă are o asemenea simpatie.

podul prieteniei pe spate

În 2022, partidul AUR se lepăda de Călin Georgescu, propunerea lor de premier de la acea dată, ca urmare a declarațiilor sale admirative despre Corneliu Zelea Codreanu și Ion Antonescu. (Ele se soldau cu un dosar penal, închis fără consemnări în presă.) Trei ani mai târziu, Simion se strofoca să fie asociat cu imaginea lui Georgescu, cel eliminat din cursă, pentru a-i lua cât mai mult din marele său capital electoral creat după interdicție.

În cinci ani de când se află în Parlament, AUR nu a avut nicio tentativă de contestare a legilor de cenzură a istoriei și instituțiilor create să pedepsească abaterile de gândire de la cadrul oficial. Atât Călin Georgescu, cât și George Simion nu au apărat libertatea altora de exprimare (exceptând câțiva ziariști care îi laudă) n-au apărat principiul în sine, nici măcar când devenise evident că precedentele se vor folosi și împotriva lor. Dimpotrivă, s-au străduit să se anunțe deschiși la multe concesii și compromisuri, pentru a fi acceptați de străinătate și de progresiștii din presă ca moderați.

În 2023, **George Simion** avusese o întâlnire publică cu ambasadorul Israelului, în care își luase trei seturi de angajamente. Să acuze România de participarea la Holocaust, să se lepede public de Ion Antonescu și Corneliu Zelea Codreanu, pe care îi denunța drept criminali, și să lupte împotriva antisemitismului, prin adoptarea noului înțeles al cuvântului, din definiția IHRA, creată la București în 2016. Această definiție controversată extinde enorm sfera de acoperire a respectivului termen, până la a face imposibilă criticarea acțiunilor unor politicieni israelieni, face

posibilă cenzura unor versete biblice și ar putea restrânge posibilitățile jurnalismului de investigație în subiecte economice, respinse ca „teorii ale conspirației”.

Cu un an înainte, George Simion promisese la televizor o lege pentru acordarea a 800.000 de cetățenii pentru „frații noștri din Israel”. Un demers care venea împotriva unei lungi tradiții istorice, a elitelor politice și culturale românești, care rezistaseră presiunilor Marilor Puteri făcute peste un secol, încă dinainte de Unirea lui Cuza și la congresele de pace pentru recunoașterea Independenței și Marii Uniri. Atunci era vorba de încetățenirea unor valuri de emigranți veniți în număr mare din Imperiul Țarist și Austro-Ungar, care colonizau Moldova, Maramureșul și treptat alte mari orașe. Acea dispută a animat societatea românească și implicat împotriva încetățenirii în masă personalități ca Mihai Eminescu, Ion Brătianu, Vasile Alecsandri.

De pe vremea lui Traian Băsescu, evreii care plecaseră în Israel în timpul comunismului, și renunțaseră voluntar la cetățenia română, au putut beneficia de „retrocedarea cetățeniei” pentru ei și urmașii lor născuți în Israel (care, evident, nu o avuseseră vreodată). Inițiativa de a acorda suplimentar alte cetățenii ale unui stat UE, unor persoane aflate pe alt continent, singularizează AUR în rândul partidelor „suveraniste” din Europa, pentru care stoparea imigrației e prima promisiune electorală.

La singura dezbatere televizată la care a venit anul acesta, George Simion a ținut să se distingă de Nicușor Dan prin promisiunea că nu va da curs mandatului de arestare pentru genocid emis pentru Beniamin Netanyahu. Pe care dorea să îl invite la București cu toate onorurile, la fel cum a făcut Viktor Orban. Subiectul genocidului a lipsit în ultimii aproape doi ani din pozițiile luate de reprezentanții AUR și a lui Călin Georgescu, care altfel se declară creștini plini de compasiune, pacifiști și se străduiesc să condamne războiul rușilor în Ucraina, cum li se solicită.

Într-adevăr, această poziție constantă nu a rămas neremarcată, dar nici încununată cu succes. George Simion a primit mesaje publice de susținere din partea unor lideri ai partidului de guvernământ Likud și apoi de la emisarul personal al lui Beniamin Netanyahu, doctorul Herman Berkovits. Acest misterios medic pediatru a făcut parte din ultimele 6-7 guverne ale României în calitate de consilier pentru: Viorica Dăncilă, Ludovic Orban, Florin Cîțu, Nicolae Ciucă, Marcel Ciolacu, Cătălin Predoiu. Longevitatea cuiva care nu participă la alegeri în guvernul nostru e concurată, ironic, doar de prezența de neclintit a palestinianului Raed Arafat în statul paralel. Fără să găsească în asta nimic neobișnuit, ca suveranist, George Simion l-a și invocat într-un alt interviu pe doctorul Berkovits spunând că ar trebui să preia și atribuțiile ambasadorului din Israel, care semnase un apel critic împotriva „extremistului” Simion.

Oscilant în declarații, **Călin Georgescu** a încercat și el o apropiere similară. Imediat după câștigarea primului tur a avut convorbirea cu ministrul Amichai Chikli. Atunci i-a făcut tot trei promisiuni. Prima: că după ce ajunge președinte îl va invita pe Beniamin Netanyahu la București, adică încălcarea mandatului Curții Penale Internaționale, față de care suntem legați printr-un tratat. A doua: că va muta ambasada României la Ierusalim. Și ea implică încălcarea mai multor rezoluții ONU, care au stabilit la chiar proclamarea celor două state un statul de „oraș internațional” pentru Ierusalim și au condamnat ulterior anexarea Ierusalimului de Est, locuit de arabi. A treia: că va avea „toleranță zero față de antisemitism”. E destul de ușor de dedus că se referă tot la definiția IHRA și la represalii de tipul celor demarate de Donald Trump împotriva studenților străini pentru participarea la protestele pentru pace.

Atât Simion cât și Georgescu au făcut turul presei MAGA, încercând să curteze personalități din administrația Trump, ai cărui fani fără rezerve se declarau. Georgescu a mers atât de departe încât s-a declarat cel mai mare fan din Europa al stăpânului de la Casa Albă. Și, vorbind cu Anca Alexandrescu, a elogiat chiar și politica de epurare etnică dusă în Gaza de Netanyahu ca fiind o *„politică mare, dinamică, făcută prin inovație”*. Declarație ignorată total de presa guvernamentală, care îi căuta dovezile de „extremism”, dar nu i-a remarcat această totală abdicare de la convingerea în suveranitatea popoarelor. Adică a cuiva, care ar trebui să vrea și pentru

palestinieni un drept natural de a trăi pe pământul unde s-au născut. Nu mai vorbim de totala indiferență a „suveraniștilor” noștri față de perspectiva unor noi valuri de refugiați alungați din Orient în Europa.

teză, antiteză, sinteză

Dacă facem un pas în spate, de la aceste înlănțuiri de evenimente, putem pune în altă perspectivă apariția celor două aripi „anti-sistem” de la noi. Mai întâi, sistemul creează un partid radical „progresist”, care cere tot ce făcea deja stăpânirea străină României, dar mai dihai. Și mai adaugă altele la care societatea nici nu gândea, cum sunt cele din arsenalul revoluției sexuale, vine chiar și cu conducători expați.

Apoi, cu sau fără voie de la stăpânire, apare un partid patriotic, conservator, care contestă extremele noilor radicali. Contestă politicienii puterii pentru trădarea și corupția lor, dar nu și pe cei în beneficiul cărora s-a făcut trădarea și pierderea de active. Contestă și partea europeană a stăpânirii, dar o adoră pe cea israelo-americană, chiar cu mai mult zel decât cei care strigă după o țară ca afară. Acuză dictatura și lovitura de stat, dar nu își propune să demanteleze mecanismele cenzurii, să abroge legile care îngrădesc libertatea de gândire. Nici nu contestă ca inacceptabilă excluderea de principiu a celor care ar fi pentru ieșirea din UE sau NATO.

Prin acceptarea diversiunii extremismului și a pericolului influenței ruse, AUR a făcut o sinteză între teza și antiteza anterioară, care a restrâns cadrul mental pentru ce e rezonabil și firesc. Efortul lor a fost să arate că sunt moderați, ca să infirme o acuză aberantă că ar fi extremiști și pro-ruși. Nu există politicieni de extremă dreapta în România, e o bazaconie ruptă total de realitate. Dar ei trebuiau imaginați ca să dea un obiect de activitate activiștilor Antifa din presă, ONG-uri și politică. După cum nu există nici politicieni interesați de Rusia, care până la începerea războiului, era un subiect total absent din mintea vastei majorități a populației. Dar ei trebuiau să fie imaginați pentru a întreține „vigilența” de a căuta „putiniști” și mobilizarea țării în campania militaristă a Occidentului într-un costisitor și sângeros război prin intermediar.

Va trebui făcută cu altă ocazie o trecere în revistă a vastului program legislativ de restrângere a libertății de exprimare. El datează de cel puțin două decenii, cu mult înainte ca societatea să fie conștientă de opoziția între globalism și suveranitatea națională. Începuturile apar în ultimul mandat al lui Ion Iliescu, prin două ordonanțe date de Adrian Năstase în 2000 și 2002, împotriva discriminării și de condamnare retroactivă a defunctei extreme drepte de acum un secol. La data respectivă, legile instituite de foștii comuniști în numele europenizării n-au produs mari efecte și au fost ignorate ca simplă formalitate, căci nimeni nu își imagina că ele ar putea fi cândva folosite pentru a elimina din cursă rivali politici votați de milioane de oameni, care nu făceau concret nimic „extrem”.

Dar principiul a fost instituit, că poate exista o versiune asupra istoriei dictată de votul unor parlamentari, de la care istoricii nu se mai pot abate. Și că pot exista personaje istorice, despre care ești obligat să vorbești numai de rău sau să taci. Cum respectivii comiseseră sau inspiraseră crime regretabile, cenzura a fost acceptată ca dovadă de moderație. După care s-a trecut la vina prin asociere, la epurarea unor personalități culturale, care nu omorâseră pe nimeni. Au fost reevaluate „dosarele” celor morți în închisorile comuniste, ale celor care participaseră la rezistența din munți. Și căutarea purității va continua cu arderea simbolică a cărților și articolelor marilor clasici pentru părerile incorecte politic.

Șurubul s-a strâns cu contribuția liberală a lui Crin Antonescu din 2015. Apoi o altă lege de combatere a antisemitismului în 2018, a lui Silviu Vexler, urmată de o lege de combatere a antițigănismului în 2019. Două legi de combatere a antiromânismului au fost respinse în două legislaturi. Suveraniștii pretind că sunt împotriva „corectitudinii politice”, dar nu se sfiesc să apeleze ei înșiși la instituțiile de combatere a discriminării și să acuze rasismul adversarilor.

Recent, unul din parlamentarii AUR, care vorbește împotriva cotelor de refugiați, Dan Tanasă, a fost pus la punct de colegul său de partid, Mohammad Murad, care susține deschis importul de muncitori arabi și asiatici pentru afacerile sale. E doar o chestiune de timp până când vom fi obligați să ne reevaluăm și poziția față de voievozii medievali, cam islamofobi. Fie Murad, fie alți viitori parlamentari aleși din rândul celor care sosesc în număr tot mai mare, vor cere demolarea unor statui și schimbări de nume de străzi ale domnitorilor care au ucis musulmani în epoca lor.

Acesta e adevăratul moment istoric în care ne găsim. Schimbarea demografiei României prin marea migrație e un fenomen cu urmări incomparabil mai mari decât schimbarea de proprietate sau devastarea vechii industrii rămasă din comunism. Majoritatea românilor sunt somnambuli și indiferenți la această uriașă transformare, dar ea va fi conștientizată acut și tardiv în maxim un deceniu. Preventiv, au fost create din timp mijloace de a reprima orice reacție de apărare sau de protest la colonizarea țării și de discutare a stării de ocupație.

Pentru această nouă etapă era nevoie de o nouă garnitură politică, decât cea care a patronat transferul economiei și suveranității naționale în deceniile anterioare. Una care să joace o altă farsă, la fel de pasionantă, decât cea între comuniști și anti-comuniști. Aripa anti-naționalistă, federalistă, favorabilă granițelor deschise a fost creată mai din timp. A urmat o aripă suveranistă, care să facă din tema identității naționale un circ patriotic sau să o reducă la artificialul „naționalism civic" și materialist.

Efectul acestui cadru artificial impus de ideologia marxismului cultural e și un naționalism sterilizat. E doar o formă de organizare a unui teritoriu fără memorie istorică, cu profil etnic fluid, care poate fi reprezentat de oricine capătă juridic cetățenia. Ceva foarte aproape de galeria unei echipe de fotbal, care se agită pentru oricine se întâmplă să îmbrace tricourile în culorile preferate.

două incidente

În încheiere, am să consemnez doar două incidente absurde ale acestei campanii. Prezent la o dezbatere în locul lui Simion, **Marius Lulea** (fostul său patron, sponsor și propunere de prim-ministru) s-a ales cu o plângere penală pentru că a spus ceva pozitiv despre epoca lui Nicolae Ceaușescu. Mulți contestatari ai legilor memoriei au remarcat dublul standard aplicat totalitarismelor și insistența contra aripii drepte a „răului istoric". Observație justă, însoțită uneori de pretenția ca același tip de pedepse să se extindă mai mult în compensație. Iată efectul acestei escaladări a cenzurii.

Ce spusese mai exact Marius Lulea?

> *„Păi, și Ceaușescu era suveranist, eu chiar îmi aduc aminte că a luat o poziție curajoasă și suverană în 1968, atunci când a fost singurul președinte din blocul comunist care a avut curajul să se ridice demn împotriva ocupației sovietice din Cehoslovacia" (..)*
>
> *„Nu sunteți în măsură să criticați un regim care a construit milioane de apartamente, sute de hidrocentrale, care a făcut bine pentru această țară, dincolo de zona de ocupație în care noi ne aflam. Dumneavoastră ați distrus tot ce s-a construit bine în timpul regimului comunist".*

Ce e neadevărat în aceste fapte istorice? Prima nu diferă cu nimic de ce au consemnat toți istoricii occidentali, în orice carte sau documentar despre epocă, în care nu se putea face abstracție de fronda lui Ceaușescu în cadrul lagărului comunist. A doua frază e ceva ce poți auzi de la milioane de români, care au trăit regimul cu bunele și relele lui, chiar de la cei care s-au bucurat la Revoluție. Au devenit și ele ilegale și urmează să băgăm la pușcărie milioane de părinți

și bunici pentru apologia unui regim „ilegitim și criminal”, cum l-a clasat Parlamentul votând raportul lui Vladimir Tismăneanu, pe vremea lui Traian Băsescu!?

Absurdul nu se oprește aici, pentru că tehnic nici nu există vreo lege contra „cultului” lui Nicolae Ceaușescu – presupunând că ar exista acel cult și a spune orice fapt pozitiv e așa ceva. Nea Nicu a căzut victimă colaterală tot a războiului ideologic contra dreptei interbelice, prin strecurarea sintagmei vagi despre cei „vinovați de genocid”. Ei bine, e trecut la index în baza acelei formulări, coroborată cu sentința din farsa judiciară de Crăciun, când a fost condamnat pentru un genocid cu „60.000 de morți la Timișoara”. Adică pentru o știre falsă, difuzată la Europa liberă, după dezgroparea unor cadavre din cimitirul orașului. Categoric, muriseră oameni la Revoluție și Ceaușescu e înregistrat când dă ordinul represiunii, dar nu aceia și nu atât de mulți.

Pe acest fir, dacă tribunalul revoluționar a zis că a făcut genocid, a făcut. Dacă negi, ești negaționist. Dacă legea zice că n-ai voie să îi mai lauzi pe cei care au făcut genocid, cu excepția guvernului Netanyahu, intri la pușcărie. Parcă am fi deja conduși de inteligența artificială. Și dacă nimeni nu va mai risca să comită astfel de „crime de gândire”, vor apărea generații noi, care nu vor ști altă versiune decât că Nicolae Ceaușescu a comis genocidul, nu s-a construit nimic pe timpul lui și nu s-a opus invadării Cehoslovaciei.

Venit să îl susțină pe George Simion într-o emisiune TV, **Călin Georgescu** a spus o frază, pe care procurorii i-au adăugat-o la dosarul deschis în 26 februarie:

> *„Eu spun asta: noi nu ne-am luptat pentru jucării, cum a spus Avram Iancu, ci pentru drepturile noastre. Și completez: că cel care se luptă chiar și singur cu o mână de viteji pentru neam și țara lui și pentru Dumnezeu nu va fi învins niciodată”*

Încă nu e ilegal să citezi din Avram Iancu. Deși e posibil ca în viitor UDMR să ceară și așa ceva, dacă îl vor considera „ofensator”. E vorba de a doua frază, care susțin procurorii ar fi fost scrisă cândva și de Corneliu Zelea Codreanu într-o carte. E genul de retorică pe care o putea auzi și într-un film, cum s-a mai întâmplat să folosească replici din filme… Pasionații de literatură au descoperit că *„a fi sau a nu fi”* există în zeci de manuscrise mult anterioare lui Shakespeare. Deci poate fi o pură coincidență, nu cred că dacă întrebai un milion de români găseai unul să asocieze citatul fix cu personajul „incriminat”.

Dar ce e extremist și periculos în fraza în sine!?

dezintegrarea „suveranismului”

Pentru că am întârziat cu scrierea acestor lungi impresii despre alegeri, pot încheia cu un calup tip „post scriptum”, despre evenimente întâmplate imediat după. Fostul favorit la câștigarea alegerilor, descalificat pe nedrept, **Călin Georgescu**, și-a anunțat retragerea măcar temporară de pe scena politică. E la mila autorităților, dacă vor dori să ducă aberația atât de departe, încât să îl condamne pentru opinii și participarea în alegeri, transformându-l într-un martir politic.

Nicușor Dan a devenit președinte și a plecat să susțină revoluția conformismului federalist și în Polonia. Vorbind cu ziariștii polonezi, a lăudat democrația originală din Moldova, unde regimul Maia Sandu a interzis pe bandă rulantă televiziuni, partide și site-uri. Între ele, și un site care se pronunța împotriva aderării la Uniunea Europeană în campania unui referendum care avea un subiect de genul ăsta. (Umorul involuntar al dictatorilor „pro-europeni”.) Nicușor Dan zice că e un model de urmat, ăsta cu închiderea de site-uri cu care nu e de acord puterea. Bine, zice că e vorba de cele care împrăștie falsuri, dar deținătorii adevărului sunt experții.

Tot noul președinte și-a luat consilier pe omul de afaceri Dragoș Anastasiu, unul din cei mai perseverenți lobby-iști pentru importul în masă de forță de muncă ieftină din Asia. La fel ca Mohammad Murad sau Mugur Mihăescu de la AUR. Sau la fel ca alt „patriot", băgat în Parlament de George Simion pentru banii și brânza lui: Gigi Becali. Între timp s-au certat. Dar Becali are și el un proiect suveranist: o nouă lege, care să îi permită să aducă mai mulți fotbaliști din afara Europei la echipa lui. Vrea să scape de comisionul de 10% la vânzarea de oameni jucători de fotbal și de restricția FRF, care îi cere să aibă măcar 5 din 6 fotbaliști români sau sub 21 de ani. I se pare un procent exagerat (imaginați-vă acest raport la scara țării). Cică luptă pentru „meritocrație" și „împotriva discriminării pe criterii de vârstă și naționalitate". Astfel de impostori a băgat în Parlament fluturatul de steaguri fără nicio substanță.

Între timp, POT, partidul condus de Anamaria Gavrilă , s-a dezintegrat. Nu mai are grup parlamentar la Senat, după ce a rămas cu 5 membri acolo, în urma demisiilor. De fapt, partidul a intrat exclusiv pentru că presa guvernamentală a lansat insistent zvonul că ar fi „partidul lui Călin Georgescu", deși nimeni nu îl remarcase astfel. În prima zi în Parlament, am putut vedea într-o fotografie memorabilă, parlamentarii POT îmbrăcați în ițari și ie ca un ansamblu folcloric, cu Anamaria Gavrilă în rochie de seară mulată, pe post de Marioara Murărescu. Acum patrioții vor îmbrăca portul popular al altor partide.

Se fac transferuri frenetice pentru încropirea unei majorități, poate și a unui partid prezidențial în sprijinul lui Nicușor Dan. În el s-ar aduna tot felul de transfugi din AUR, POT SOS și PSD, care să dea o coloratură patriotică și „pro-europeană" coaliției, alături de grupul minorităților, UDMR, USR și PNL. La bursa zvonurilor e anunțată o plecare în masă și din SOS, chiar un contingent de 17 parlamentari. Partidul Dianei Șoșoacă ar urma astfel să facă și el implozie. În decembrie, aproape o treime din parlament era de la „suveraniști", majoritatea anonimi intrați în spatele unor vedete ca Simion, Georgescu și Șoșoacă, despre care aflăm acum că sunt compatibili pentru transferuri la partidele vechi.

Deputatul **Silviu Vexler** a mai trecut o lege, care pedepsește cu până la 10 ani de închisoare antisemitismul, xenofobia, radicalizarea și discursul instigator la ură. E o lege prin care completează propria lege din 2018, legea lui Crin Antonescu din 2015 și ordonanțele lui Adrian Năstase din 2000. Legea adaugă între personajele istorice de care nu se va mai putea vorbi decât de rău și pe cele care n-au comis crime, dar au activa în conducerea unor organizații cu caracter criminal, fasciste, xenofobe, antisemite.

Sunt țintiți astfel oameni de cultură ca Mircea Vulcănescu, dar pot cădea victime colaterale dintre cele mai neașteptate. De exemplu, Nicolae Iorga a fost conducător al Alianței Antisemite Universale. Brătienii și toți liberalii de după au condus partidul care a reprimat cu mii de morți răscoala de la 1907. Dacă vom considera și Partidul Comunist o organizație criminală, pot fi interziși nenumărați oameni de cultură asociați regimului, ca: Mihail Sadoveanu, George Enescu, Adrian Păunescu, Marin Preda.

Împotriva noii legi au votat doar senatorii de la SOS și doi între timp neafiliați. Discursuri memorabile împotriva „celei mai staliniste legi adoptată după 1989" au ținut deputatul Dumitru Manea (cunoscut după pseudonimul de ziarist Miron Manega, din ziarul Certitudinea) și fostul co-președinte al AUR, Claudiu Târziu.

DECLARAȚIE POLITICĂ ÎN SENAT 28.05.2025. Cele mai staliniste legi din 19…

Legea a trecut prin Senat **cu unanimitatea coaliției** PSD, PNL, USR, UDMR, 78 de voturi pentru, 15 împotrivă și 25 de abțineri. Exeptându-l pe Virgiliu Gheorghe Vlăescu și o senatoare, care a spus că a votat din greșeală, **toți senatorii AUR s-au abținut la acest vot**. S-a abținut de la vot inclusiv senatorul Sorin Lavric, cândva contestat pentru omagiile rostite de la tribună unor eroi ai rezistenței anticomuniste din munți în închisori, sub protecția imunității parlamentare, dar care nu a mai avut luări de poziție de la începerea genocidului din Gaza. Evident, s-a abținut și Petrișor Peiu, propunerea de premier a AUR, care a spus că abia așteaptă să fie invitat Netanyahu în Parlamentul României să le vorbească aleșilor ca oaspete de onoare.

În expunerea de motive e invocată „intensificarea progresivă a teoriilor conspirației" ca justificare pentru noi pedepese, „în contextul mutării centrului de greutate dinspre masmedia tradițională spre rețelele de socializare". Teoria conspirației e tot mai des invocată pentru măsuri represive ca în pandemie, și pedepsele pentru opinii pe rețelele de socializare fac în paralel obiectul altor legi.

Actualizare: Ulterior, legea Vexler a trecut și de Camera Deputaților, cu 199 de voturi pentru de la PSD, PNL, USR, UDMR și minorități. A votat pentru inclusiv pretinsul suveranist Victor Ponta. Intrat pe lista AUR și, între timp neafiliat, Gigi Becali nu a votat.

Față de votul de la Camera Deputaților, unde s-au abținut în bloc, reprezentanții AUR și-au schimbat votul, în urma rumorii tardive create pe internet. Așadar, au votat împotriva propunerii cele trei partide suveraniste: AUR (60), SOS (16) și POT (14), împreună cu 9 neafiliați, cel mai probabil băgați în parlament tot pe listele lor. (Între ei și foștii membri SOS, Andrei Gușă și Dumitru Coarnă, care a și ținut un discurs critic în plen.) Un singur senator SOS, Vasile Nagy, a făcut opinie separată față de partid și a votat cu „abținere".

JUNE 1ST, 2025

MAI MULTE DESPRE: POLITICA • CALIN GEORGESCU • CENZURA • DIANA SOSOACA • EXTREMISM • GEORGE SIMION • MIRON MANEGA • NATIONALISM • NICUSOR DAN • PARTIDUL AUR • PROGRESISM • SUVERANISM